

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 5Sžk/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7016200251
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Reisenauerová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:7016200251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej, členky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a člena senátu Mgr. Michala Novotného (sudca spravodajca) vo veci žalobcu: Poľovnícky spolok BUCHWALD k.ú. Švedlár, IČO: 35 572 850, Švedlár 86, zastúpeného: Mgr. Marek Tauber, advokát, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti žalovanému: Okresný úrad Košice, odbor opravných prostriedkov, Komenského 52, Košice, za účasti ďalších účastníkov: 1. Agrofarma, spol. s r.o., IČO: 36 217 247, Nálepko 452, 2. Rímskokatolícka cirkev, farnosť Švedlár, IČO: 31 972 896, Švedlár 202, 3. Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Švedlár, IČO: 31 971 580, Švedlár 13, 4. X., nar. XX. Y. XXXX, T., 5. T., nar. X. D. XXXX, M., 6. F., nar. XX. H. XXXX, M. XXX/XX, Q., 7. E., nar. XX.. XXXX, K., 8. G., nar. XX..XXX, zomr. X. G. XXXX, naposledy S., 9. T., nar. XX.. XXXX, J., 10. Z., nar. X. K.XXX, R., 11. J., nar. X.. XXXX, R., 12. F., nar. X. K. XXXX, R., 13. J., nar. XX..XXX, R., 14. G., nar. X. K. XXXX, Q., X., 15. J., Q., T., 16. P., nar. XX. Y. XXXX, J., 17. J., XX. J. XXXX, R., 18. H., nar. XX. G. XXXX, R., 19. T., nar. XX. K. XXXX, R., 20. R., nar. C. XXXX, N., 21. S., nar. XX. H. XXXX, N. XXX, 22. T., nar. X. D. XXXX, R., 23. J., nar. XX. Q. XXXX, W., spoločne zastúpených ďalšou účastníčkou v 24. rade, 24. Obec Švedlár, IČO: 00 329 681, Švedlár 87, zastúpenej advokátskou kanceláriou: PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., IČO: 36 860 930, Kmeťova 24, Košice, 25. Slovenský pozemkový fond, IČO: 17 335 345, Búdková 26, Bratislava, 26. Poľovnícke združenie Švedlár, IČO: 31 267 629, Švedlár 505, 27. Lesy Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36 038 351, Nám. SNP 8, Banská Bystrica, 28. M., nar. XX. K. XXXX, T., 29. P., nar. XX. J. XXXX, T., 30. X., nar. X. A. XXXX, T., o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo 16. decembra 2015 č. OU-KE-OOP4-2015/042481/SZC, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 S 16/2016-174 z 13. júna 2019 takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky pokračuje v kasačnom konaní namiesto ďalšej účastníčky v 8. rade s právnym nástupcom: Z., nar. XX. Y. XXXX, U..

II. Kasačnú sťažnosť žalobcu zamietá.

III. Účastníkom konania nepriznáva nárok na náhradu trov kasačného konania.

odôvodnenie:

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že ďalší účastníci v 1. až 25. a 27. až 30. rade sú vlastníckymi (správcami) pozemkov v poľovnom revíre Švedlár. Výmera pozemkov ďalšej účastníčky v 24. rade (obec) pritom predstavuje takmer 65 % celkovej výmery revíru.

2. Ešte 24. augusta 2006 ďalšia účastníčka v 24. rade ako prenajímateľka uzavrela s ďalším účastníkom v 26. rade zmluvu o nájme výkonu práva poľovníctva v p. r. Švedlár, ktorú schválil vtedajší Obvodný lesný úrad Gelnica rozhodnutím z 21. júna 2007. Listom zo 14. apríla 2008 prenajímateľka na základe uznesenia obecného zastupiteľstva vypovedala túto zmluvu s tým, že sa nájom mal skončiť 31. decembra 2008. Ďalší účastník v 26. rade žalobou žiadal určiť, že táto výpoveď je neplatná. Túto žalobu však Okresný súd Spišská Nová Ves zamietol rozsudkom zo 17. marca 2014, pretože nezistil naliehavý právny záujem na takomto určení. Jeho rozsudok potvrdil Krajský súd v Košiciach svojím rozsudkom sp.zn. 11 Co 669/2014 z 19. novembra 2014 v zásade z rovnakých dôvodov. Dodal ešte, že otázka platnosti výpovede bude posudzovaná v inom konaní (sp. zn. 1 C 18/2009), v ktorom sa ďalšia účastníčka v 24. rade domáhala, aby ďalší účastník v 26. rade vypratol poľovný revír a zdržal sa aj ďalších zásahov do jej vlastníckeho práva. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 2. januára 2015. Konanie sp. zn. 1 C 18/2009 sa nakoniec skončilo zastavením potom, čo bola žaloba vzatá späť.

3. Medzičasom - po výpovedi zmluvy z 24. augusta 2006 - ďalšia účastníčka v 24. rade 11. mája 2009 uzavrela zmluvu o postúpení výkonu práva poľovníctva v p. r. Švedlár žalobcovi a 13. mája 2009 navrhla Obvodnému lesnému úradu Gelnica, aby túto zmluvu podľa § 16 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve schválil. Neskôr (1. júna 2009) uzavrel žalobca podobné zmluvy aj s ďalšími účastníkmi v 1., 2., 3., 4., 5. a 7. rade a s predchodcami ďalších účastníkov v 16. a 28. až 30. rade a tie takisto predložil obvodnému lesnému úradu. Tento úrad však rozhodnutím z 8. júna 2009 prerušil konanie o schválenie zmlúv až do rozhodnutia súdov v súdnych konaniach o platnosť výpovede predošlej zmluvy z 24. augusta 2006.

4. Potom, čo sa tieto občianske súdne konania právoplatne skončili (porov. odsek 2 tohto rozsudku), Okresný úrad Spišská Nová Ves, pozemkový a lesný odbor, 3. marca 2015 oznámil účastníkom, že v prerušenom konaní pokračuje. Ďalšia účastníčka v 24. rade mu 13. marca 2015 oznámila, že svoj pôvodný návrh na schválenie zmluvy so žalobcom z 11. mája 2009 berie späť, a žiadala konanie zastaviť. Pokiaľ by zastavenie konania nebolo možné, žiadala svoj vlastný návrh zamietnuť, pretože je naďalej platná a účinná zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva medzi ďalšími účastníkmi v 24. a 26. rade z 24. augusta 2006. Napriek tomu pozemkový a lesný odbor okresného úradu najskôr zmluvy z 11. mája a 1. júna 2009 schválil rozhodnutím z 23. marca 2015. Vyšiel totiž z názoru, že krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 11 Co 669/2014 vyslovil názor, že výpoveď je platná a doba nájmu zmluva uplynula 31. decembra 2008. Toto rozhodnutie však žalovaný zrušil svojím rozhodnutím z 11. júna 2015, v ktorom vyslovil, že po späťvzatí návrhu ďalšou účastníčkou v 24. rade ako väčšinou vlastníčkou pozemkov zmluvy nemožno schváliť.

5. Vychádzajúc z tohto názoru pozemkový a lesný odbor okresného úradu ďalším rozhodnutím z 27. augusta 2015 č. OU-SN-PLO-2015/003034-37 neschválil uvedené zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva z 11. mája a 1. júna 2009. V odôvodnení zopakoval dôvody svojho predošlého rozhodnutia a dodal, že bol viazaný zrušujúcim rozhodnutím žalovaného. Odvolania, ktoré proti tomuto rozhodnutiu podali žalobca a predchodca ďalších účastníkov v 28. až 30. rade, žalovaný tu preskúmaným rozhodnutím zo 16. decembra 2015 zamietol. Zdôraznil, že napriek späťvzatiu návrhu nebolo možné konanie zastaviť, pretože so zastavením nesúhlasili ostatní účastníci. Zároveň však musel prihliadať na prejav vôle ďalšej účastníčky v 24. rade, ktorá vlastní takmer 65 % výmery pozemkov v poľovnom revíre Švedlár. Výpoveď pôvodnej zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva z 24. augusta 2006 nebola schválená v súlade s § 16 zákona č. 23/1962 Zb. Preto nemohla byť platná a nemohla viesť k zániku tejto zmluvy, čo zasa prekážalo schváleniu nových zmlúv.

6. Správny súd tu napadnutým rozsudkom zamietol správnu žalobu žalobcu. Súhlasil so žalovaným, že nemohol podľa § 30 ods. 1 písm. b) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zastaviť správne konanie o schválení zmlúv, pretože so zastavením nesúhlasili všetci účastníci. Žalovaný však musel prihliadať na to, že ďalšia účastníčka v 24. rade prejavila, že so schválením nesúhlasí. Takýto postup korešponduje aj s § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pozemkový a lesný odbor tomuto úkonu nevenoval náležitú pozornosť, žalovaný to však vo svojom rozhodnutí napravil. Rozsudky Okresného súdu Spišská Nová Ves a Krajského súdu v Košiciach neriešili meritórne otázku platnosti výpovede zo 14. apríla 2008, ale žaloby ďalšieho účastníka v 26. rade zamietli preto, že nebol preukázaný naliehavý právny záujem na žiadanom určení. Tieto rozsudky tak nekonštatovali záväzne pre správny súd v zmysle § 131 SSP, že by táto výpoveď bola platná a pôvodná zmluva z 24. augusta 2006 zanikla. Stanovisko Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoje vidieka Slovenskej republiky, ktorého sa žalobca dovoľával, sa týkalo iného konania.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

7. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalobca domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Úvodom vytkol správne súdu, že sa neriadil ustanovením § 139 SSP o odôvodnení rozsudku, judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky k náležitostiam odôvodnenia ani čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy. V prerokúvanej veci bolo podľa žalobcu nepodstatné, či späťvzatie návrhu na schválenie zmluvy urobil väčšinový spoluvlastník, lebo na zastavenie je potrebný súhlas všetkých účastníkov. Súhlas jedného nemôže znegovať nesúhlas ostatných. Zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva boli uzavreté v súlade so zákonom č. 23/1962 Zb. a predošlá zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva na ďalšieho účastníka v 26. rade zanikla 31. decembra 2008 v dôsledku výpovede. Preto boli splnené všetky podmienky, aby pozemkový a lesný odbor schválil zmluvu z 11. mája 2009, ktorou bol výkon práva poľovníctva postúpený na žalobcu.

8. Žalovaný a ďalší účastník v 25. rade žiadali kasačnú sťažnosť zamietnuť.

9. Ďalšia účastníčka v 24. rade takisto žiadala kasačnú sťažnosť zamietnuť. Odôvodnenie napadnutého rozsudku podľa nej dáva odpoveď na kľúčové argumenty žalobcu. Právne posúdenie veci správnym súdom je takisto správne. Výkon práva poľovníctva v poľovnom revíre sa podľa judikatúry posudzuje ako hospodárenie so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 OZ, o čom rozhodujú spoluvlastníci nadpolovičnou väčšinou. Ďalšia účastníčka v 24. rade ako väčšinová spoluvlastníčka rozhodla, že vezme svoj návrh späť, čím rozhodla aj o hospodárení so spoločnou vecou. Proti súhlasu nadpolovičnej väčšiny podielov nemožno zmluvu schváliť.

10. Ďalší účastník v 27. rade žiadal kasačnej sťažnosti vyhovieť. Žalovaný aj pozemkový a lesný odbor mali podľa neho prihliadať na závery vyslovené v rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 699/2014, že výpoveď zmluvy z 24. júna 2006 je platná. Žalobca totiž nemá možnosť domáhať sa posúdenia tejto otázky v osobitnom konaní. Ustanovenie § 131 SSP vyžaduje, aby aj správny súd v zásade vychádzal z rozhodnutí kompetentných orgánov a len výnimočne ich závery korigoval. Za nesprávny považoval aj záver správneho súdu, že bolo potrebné brať do úvahy späťvzatie návrhu zo strany ďalšej účastníčky v 24. rade. Uzavretú zmluvu totiž bolo možné ukončiť len spôsobmi, ktoré ustanovuje zákon. Nesúhlasil ani s odkazom správneho súdu na čl. 20 ústavy, pretože žalobca legitímne očakával aplikáciu § 30 ods. 1 písm. b) Správneho poriadku. Rovnako nepovažoval za správny ani odkaz správneho súdu na čas, ktorý uplynul od podania návrhu.

11. Ďalší účastníci v 28. až 30. rade sa pripojili ku kasačnej sťažnosti.

12. Zvyšní ďalší účastníci sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), na ktorý od 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (§ 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov), preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

III.A K právneému nástupníctvu ďalšej účastníčky v 8. rade

14. Dňa 18. augusta 2021, teda počas kasačného konania, pôvodná ďalšia účastníčka v 8. rade zomrela. Podľa uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 8 D 208/2021 nadobudol pozemky v poľovnom revíre Švedlár Z., nar. XX. Y. XXXX, U.. Vzhľadom na zánik procesnej subjektivity pôvodného ďalšieho účastníka s právnym nástupcom tak kasačný súd podľa § 63 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 25 a 452 ods. 1 SSP rozhodol o pokračovaní v kasačnom konaní s týmto právnym nástupcom.

III.B K veci samej

15. Kasačný súd sa nestotožňuje s námietkami žalobcu, že rozsudok správneho súdu nie je náležite odôvodnený. Podľa § 139 ods. 2 SSP správny súd v odôvodnení rozsudku uvedie, stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov účastníkov, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na

ustálenú rozhodovaciu prax. Podľa judikatúry ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva súd nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý jeden argument alebo tvrdenie účastníka, ale postačí sa vyrovnať s argumentami podstatnými (porov. z posledného obdobia napríklad uznesenia sp.zn. I. ÚS 398/2021, I. ÚS 421/2021 alebo nález sp. zn. I. ÚS 177/2021 a v nich citovanú prejudikatúru). Správny súd v napadnutom rozsudku zrozumiteľne reagoval na všetky podstatné námietky žalobcu, ktoré sa týkali nerešpektovania stanoviska ministerstva, účinkov rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ako nemožnosti ďalšej účastnícky vziať späť už uzavretú zmluvu. Nesúhlas žalobcu s jeho závermi neznamená, že by rozsudok nebol náležite odôvodnený.

16. Predmetom konania žalovaného bolo rozhodovanie o schválení zmlúv o postúpení výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíre Švedlár, ktoré 11. mája a 1. júna 2009 so uzatvorili niektorí ďalší účastníci ako prenajímatelia a žalobca ako nájomca. Žiadosť o schválenie bola podaná ešte 13. mája 2009 býv. Obvodnému lesnému úradu Gelnica, čím sa podľa § 18 ods. 2 Správneho poriadku začalo správne konanie v tejto veci. Podľa § 80 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve účinného od 1. septembra 2009 sa malo správne konanie začaté pred 1. septembrom 2009 dokončiť podľa doterajšieho predpisu, ktorým bol zákon č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na citované ustanovenie sa tak aj správne konanie v prerokovanej veci muselo dokončiť podľa zákona č. 23/1962 Zb.

17. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. je právo poľovníctva súhrn práv a povinností zver cieľavedome chovať a chrániť, loviť ju, ulovenú alebo inak usmrtenú zver si privlastňovať, zbierať zhody parožia a vajcia pernatej zver. Právo poľovníctva patrí vlastníkovi pozemku; vykonávať ho však možno len podľa tohto zákona a predpisov vydaných na jeho vykonanie (§ 2 ods. 2). Podľa § 5 cit. zák. možno právo poľovníctva vykonávať len na poľovných pozemkoch, ktoré okresný národný výbor uznal za (okrem iného) poľovný revír. Podľa § 14 ods. 1 o výkone práva poľovníctva rozhodujú vlastníci pozemkov zlúčených alebo pričlenených do uznaného poľovného revíru (vlastníci spoločného poľovného revíru). Podľa § 14 ods. 2 môžu vlastníci spoločného poľovného revíru vykonávať právo poľovníctva sami alebo môžu tento výkon za odplatu prenajať (§ 16), a to poľovnému združeniu alebo inej právnickej osobe (§ 14 ods. 3). Podľa § 16 ods. 1 sa zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva musí uzavrieť písomne na čas 10 rokov. Pre platnosť tejto zmluvy, jej zmenu alebo predĺženie treba schválenie okresného národného výboru. Podľa § 16 ods. 4 písm. d) zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva zaniká okrem iného výpoveďou jednej zo zmluvných strán pre nedodržanie podmienok zmluvy, prípadne dohodou týchto strán schválenými okresným národným výborom.

18. Citované ustanovenia zákona č. 23/1962 Zb. upravujú základný rámec výkonu práva poľovníctva. Uvedený zákon bol schválený a nadobudol účinnosť ešte skôr než nadobudol účinnosť dnešný Občiansky zákonník. Z § 2 ods. 1 cit. zák. je však zrejmé, že právo poľovníctva je len osobitným prejavom práva užívať a požívať poľovné pozemky, ich plody a tiež divú zver, ktorá sa na nich objaví a ktorá sama osebe (kým nie je ulovená) nie je predmetom vlastníctva. Právo vlastníka poľovných pozemkov užívať ich a brať z nich úžitky je upravené v § 123 Občianskeho zákonníka, ktoré takisto ustanovuje obmedzenosť tohto práva právnymi predpismi. Právo poľovníctva je tak vo svojej podstate prejavom vlastníckeho práva, hoci je mimoriadne intenzívne regulované verejným právom. Zmluva o postúpení výkonu práva poľovníctva upravená v § 16 zákona č. 23/1962 Zb. je tak osobitným druhom zmluvy, ktorou vlastník poľovného pozemku prenecháva inej osobe právo v určitom rozsahu užívať poľovné pozemky a brať z nich úžitky. Právo užívať určitý predmet a brať z neho úžitky je podľa § 663 Občianskeho zákonníka pojmovým znakom nájomnej zmluvy. Zmluva o výkone práva poľovníctva je teda osobitným druhom nájomnej zmluvy; práva a povinnosti účastníkov tejto zmluvy sú občianskoprávnym vzťahom (§ 1 ods. 2 OZ), ktoré sa subsidiárne spravujú samotným Občianskym zákonníkom (porov. podobne rozsudok najvyššieho súdu sp.zn. 1 Sžr 66/2013). Napokon, aj § 14 ods. 2 zákona č. 23/1962 Zb. pri odkaze na zmluvu podľa § 16 vyslovene hovorí o „prenajatí“ výkonu práva poľovníctva.

19. Ustanovenie § 16 viaže tak platnosť zmluvy, ako aj určité dispozičné úkony s ňou (výpoveď alebo dohoda o jej skončení) na schválenie okresného národného výboru. Úlohy okresných národných výborov podľa citovaných ustanovení vykonávali od 18. decembra 1991 podľa § 36 ods. 3 zákona SNR č. 100/1977 Zb. o hospodárení v lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva lesné úrady. Ich úlohy postupne prešli na okresné úrady (zákon NR SR č. 222/1996 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy), z nich na obvodné lesné úrady (zákon č. 519/2003 Z. z. a následne § 56 ods. 1 a 3 zákona č. 326/2005 Z. z.) a naostatok od 1. októbra 2013 znova na okresné úrady (§ 9 ods. 4 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy). Najneskôr od 1. októbra 2013 sú tak na schválenie úkonov podľa § 16 zákona č. 23/1962 Zb. príslušné v prvom stupni okresné úrady. Citované ustanovenie pritom

neustanovujú žiadne obmedzenia, ktorými by sa okresné úrady mali pri schvaľovaní zmlúv o postúpení výkonu práva poľovníctva, ich výpovedí alebo dohôd o ich skončení spravovať. Nevyplývajú z nich žiadne predpoklady, ktoré by automaticky zakladali nárok účastníkov takých úkonov na ich schválenie; len výnimočne sú ustanovené dôvody, ktoré schválenie zásadne vylučujú (napr. § 16 ods. 2 cit. zák.). Okresné úrady tak o schválení týchto úkonov rozhodujú na základe zákonom povolenej správnej úvahy, pri ktorej sú povinné spravovať sa v zásade všeobecnými cieľmi zákona č. 23/1962 Zb. vyjadrenými v jeho § 1, prípadne obmedzeniami vyvoditeľnými z niektorých iných ustanovení. Podľa § 27 ods. 2 SSP je potom úlohou správnych súdov preskúmať len to, či rozhodnutie okresného úradu nevybočilo z týchto medzí a hľadísk.

20. V tu prerokúvanej veci pozemkový a lesný odbor, ako aj žalovaný odopreli schváliť zmluvy o postúpení výkonu práva poľovníctva z 11. mája a 1. júna 2009 v podstate z dvoch dôvodov: 1. ďalšia účastníčka v 24. rade, ktorá bola účastníčkou zmluvy z 11. mája 2009 ako prenajímateľka, žiadala neschváliť ju a 2. výkon práva poľovníctva v poľovnom revíre Švedlár bol prenajatý ďalšiemu účastníkovi v 26. rade zmluvou z 24. augusta 2006, ktorá bola riadne schválená lesným úradom a ktorej platnosť nezanikla, pretože výpoveď zo 14. apríla 2008 lesný úrad neschválil tak, ako to ustanovuje § 16 ods. 4 písm. d) zákona č. 23/1962 Zb. Žalobca v podanej správnej žalobe vznášal námietky len proti prvému dôvodu, k druhému dôvodu zdôrazňoval len to, že orgány verejnej správy nerešpektovali závery rozsudku krajského súdu sp. zn. 11 Co 669/2014, ktorý vraj právoplatne ustálil, že výpoveď zo 14. apríla 2008 je platná.

21. Podľa § 40 ods. 1 Správneho poriadku platí, že ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým posúdením viazaný. Rozsah, v akom je správny orgán viazaný posúdením určitej predbežnej otázky v rozhodnutí príslušného orgánu, je však vždy daný tým, o čom tento príslušný orgán rozhodol, teda aké účinky rozhodnutie tohto príslušného orgánu má. V prerokúvanej veci mal byť podľa žalobcu týmto príslušným orgánom súd, ktorý právoplatne rozhodol o žalobe o neplatnosť výpovede zo 14. apríla 2008. Tento rozsudok bol vydaný ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Podľa jeho § 159 ods. 3 platilo, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemožno ju prejednávať znova. V tomto rozsahu mal teda právoplatný rozsudok účinky rozhodnutej veci a len v tomto rozsahu by tak bolo možné považovať ho za rozhodnutie, ktorým bola záväzne vyriešená určitá otázka. Judikatúra však už opakovane vyslovila, že rozsudok, ktorým bola určovacia žaloba zamietnutá preto, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nepredstavuje záväzné posúdenie hmotnoprávneho vzťahu medzi účastníkmi a nemá ani účinky rozhodnutej veci (porov. rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 201/2007 alebo 3 Cdo 42/2008). Už správny súd v napadnutom rozsudku zdôraznil, že označeným rozsudkom sp. zn. 11 Co 669/2014 bola právoplatne zamietnutá žaloba o určenie neplatnosti výpovede zo 14. apríla 2008 len z dôvodu, že súdy na žalovanom určení nevideli naliehavý právny záujem. Ani okresný súd, ani krajský súd sa tak vecne nezaoberali otázkou, či je výpoveď platná alebo nie. Vecným zaoberaním nie je to, že súdy pri posudzovaní naliehavého právneho záujmu vyšli z názoru, že zmluva v dôsledku výpovede zanikla. Tieto úvahy sú len zohľadnením skutočnosti, vo vzťahu ku ktorej sa naliehavý právny záujem má posudzovať, nepredstavujú však meritórne posudzovanie tejto otázky. Naopak, oba súdy po zohľadnení tejto skutočnosti svoje zamietavé rozsudky výslovne založili na nedostatku naliehavého právneho záujmu na žalovanom určení.

22. Správny súd tak dospel k správnej závere, že rozsudok krajského súdu sp.zn. 11 Co 669/2014 záväzne nerieši otázku, či výpoveď zo 14. apríla 2008 je alebo nie je platná a či v jej dôsledku zanikla alebo nezanikla pôvodná zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva v p. r. Švedlár z 24. augusta 2006. Žalovaný, ani pozemkový a lesný odbor tak neboli podľa § 40 Správneho poriadku povinné vychádzať z toho, že by výpoveď bola platná a táto zmluva skončená. Naopak, boli oprávnení si túto otázku posúdiť sami, čo aj urobili, a žalovaný dospel k záveru, že výpoveď je neplatná, lebo nebola schválená v zmysle § 16 ods. 4 písm. d) zákona č. 23/1962 Zb. Žalobca však v správnej žalobe proti tomuto záveru nevzniesol žiadne konkrétne žalobné body okrem už uvedenej námietky, že žalovaný nerešpektoval rozsudok sp. zn. 11 Co 699/2014. Podľa § 134 ods. 1 SSP je však správny súd viazaný (okrem iného) dôvodmi žaloby. Ak teda správny súd dospel k záveru, že uvedený žalobný bod nie je dôvodný, potom vzhľadom na citované ustanovenie nemohol z iných hľadísk preskúmať záver žalovaného o tom, že výpoveď je neplatná a zmluva z 24. augusta 2006 stále trvá.

23. Proti uvedeným záverom správneho súdu žalobca v kasačnej sťažnosti nevznáša žiadne konkrétne námietky. V jej odseku I.B len všeobecne konštatuje, že „je nepochybné..., že zmluva uzatvorená medzi [ďalšou účastníčkou v 24. rade] a [ďalším účastníkom v 27. rade] zanikla dňom 31.12.2008 na základe výpovede“. Ako však bolo vysvetlené v predošlom texte, tento záver vôbec nie je nepochybný. Naopak, žalovaný výslovne vyšiel z názoru, že táto zmluva je stále platná, pretože jej výpoveď platná nebola. Povinnosťou žalobcu tak bolo v správnej žalobe predniesť konkrétne námietky, prečo tento záver žalovaného nie je správny. Žalobca tak urobil len odkazom na údajné vyriešenie tejto otázky rozsudkom sp.zn. 11 Co 699/2014, s čím sa správny súd nestotožnil. Potom však žalobca podľa § 440 ods. 2 SSP mal predniesť v kasačnej sťažnosti konkrétne námietky proti tomuto posúdeniu veci správnym súdom. Ak tak neurobil, nemôže ani sám kasačný súd spochybniť záver žalovaného o tom, že zmluva z 24. augusta 2006 bola v čase vydania jeho rozhodnutia stále platná a tak bránila schváleniu zmluvy z 11. mája a 1. júna 2009 medzi ďalšími účastníkmi a žalobcom.

24. Ako už bolo uvedené, ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. neustanovuje žiadne konkrétne dôvody, kvôli ktorým by príslušný orgán mal alebo musel zmluvu schváliť alebo neschváliť. Z § 14 ods. 2 tohto zákona však možno vyvodiť, že výkon práva poľovníctva v poľovnom revíre možno súčasne postúpiť (prenajať) len jednej osobe. Takýto záver je aj v súlade s ďalšími ustanoveniami zákona, ktoré vyslovene predpokladajú, že v určitom čase v určitom poľovnom revíre vykonáva právo poľovníctva len jedna osoba (užívateľa poľovného revíra). Užívateľ poľovného revíra je totiž povinný ustanoviť poľovníckeho hospodára (§ 15 ods. 1), poľovnícku stráž (§ 20), starať sa o poľovný revír (§ 23), vypracovať plán poľovníckeho hospodárenia (§ 24) a plniť tiež iné povinnosti. Účinné napĺňanie týchto ustanovení si vyžaduje, aby tieto povinnosti zaťažovali jednu konkrétnu osobu, pretože súčasná existencia viacerých osôb by mohla viesť k zbytočným konfliktom na úkor plnenia úloh poľovníctva. Ak teda žalovaný potvrdil neschválenie zmlúv z 11. mája a 1. júna 2009 z dôvodu, že v čase jeho rozhodovania existovala platná zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva z 24. augusta 2006, nemožno povedať, že by vybočil z medzí a hľadísk správnej úvahy, ktorú mu § 16 zákona č. 23/1962 Zb. priznáva.

25. Kasačný súd už opakovane zdôraznil, že žalobca nespochybnil tento záver žalovaného žiadnym žalobným bodom okrem jedného, ktorý už správny súd považoval za nedôvodný. Tým, že tento záver žalovaného je sám osebe dostatočný na to, aby jeho rozhodnutie obstálo, ani prípadná správnosť ostatných žalobných resp. kasačných bodov nemá na výsledok konania vplyv.

26. Kasačný súd sa totiž v zásade stotožňuje s námietkou žalobcu a ďalšieho účastníka v 27. rade proti tomu, ako správny súd posúdil prejavy ďalšej účastníčky v 24. rade, ktorými počas konania vzala späť svoj návrh na schválenie zmluvy, resp. ju žiadala neschváliť. Ako už bolo zdôraznené, zmluva podľa § 16 zákona č. 23/1962 Zb. je len osobitným typom občianskoprávnej (nájomnej) zmluvy, na ktorú sa subsidiárne vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa § 44 ods. 1 OZ je zmluva uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť, teda podľa § 43c ods. 2 OZ zásadne okamihom, keď prijatie dôjde navrhovateľovi. Podľa § 40 ods. 3 OZ je písomný úkon platný, ak je podpísaný konajúcou osobou. V prerokúvanej veci ďalšia účastníčka v 24. rade ako prenajímateľka a žalobca ako nájomca podpísali zmluvu o postúpení výkonu práva poľovníctva 11. mája 2009. Týmto okamihom tak bola zmluva uzavretá a týmto okamihom medzi jej účastníkmi (stranami) vznikol záväzkový vzťah. Podľa § 493 OZ nemožno záväzkový vzťah meniť bez súhlasu jeho účastníkov, ak zákon neustanovuje inak. Ustanovené „inak“ je napr. v ustanovení o odstúpení (§ 48 OZ) alebo výpovedi (§ 582 OZ).

27. Podľa citovaných ustanovení sa tak zmluva medzi jej účastníkmi stáva záväznou, len čo vznikla. Ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. síce podmieňuje „platnosť“ zmluvy schválením, podľa kasačného súdu však citované ustanovenie nemožno chápať tak, že by uzavretá zmluva do jej schválenia nemala vôbec žiadne účinky. Platnosť v zmysle citovaného ustanovenia treba chápať ako nadobudnutie plných účinkov v zmysle § 47 ods. 1 OZ. Až do rozhodnutia príslušného orgánu tak zmluva zostáva akoby podmiennečne uzavretá - len čo bude schválená, nadobudne plné účinky, a ak schválená nebude, nemá žiadne účinky. Zmluvné strany však v tejto dobe zostávajú viazané svojimi prejavmi vôle, ktoré k vzniku zmluvy viedli, a nemôžu s nimi voľne disponovať. Preto nemôže jedna strana zrušiť túto zmluvu prostým prejavom vôle, ak jej to neumožňuje zákon alebo sama zmluva. Prejavy ďalšej účastníčky v 24. rade, že berie späť svoju žiadosť o schválenie zmluvy z 11. mája 2009 a že žiada, aby bolo konanie zastavené alebo aby bola zmluva neschválená, tak nemajú na trvanie zmluvy žiaden vplyv a samy osebe by ani nemohli byť dôvodom jej neschválenia.

28. Argumentácia správneho súdu ustanovením § 139 ods. 2 OZ a čl. 20 ústavy nie je správna. Ustanovenie § 139 ods. 2 OZ sa totiž týka len rozhodovania o hospodárení so spoločnou vecou vo vzťahu medzi spoluvlastníkmi navzájom. Netýka sa však vzťahu spoluvlastníkov ako jednotnej zmluvnej strany určitej zmluvy k druhej zmluvnej strane. Inak povedané, podľa § 139 ods. 2 OZ môžu spoluvlastníci rozhodnúť o tom, že uzatvoria určitú zmluvu. Ak s tým prejaví súhlas väčšina spoluvlastníkov, zmluva sa uzavrie s účinkami pre všetkých spoluvlastníkov, vrátane tých, ktorí s uzatvorením nesúhlasili, a všetci spoluvlastníci tvoria spoločne jednu zmluvnú stranu. Takíto spoluvlastníci potom môžu následne podľa § 139 ods. 2 OZ rozhodovať o tom, či ako zmluvná strana zmluvu ukončia a akým spôsobom. Toto uznesenie samo osebe však neznamena ukončenie zmluvy vo vzťahu k druhej zmluvnej strane, ani samo osebe nie je dôvodom na také ukončenie. Na základe tohto uznesenia sa totiž ešte len voči druhej zmluvnej strane môže urobiť príslušný právny úkon (odstúpenie, výpoveď a pod.), ktorý však voči nej má právne účinky len vtedy, ak sú na to splnené aj ostatné zákonné alebo zmluvné podmienky. Aj keď sa teda väčšina spoluvlastníkov rozhodne napr. odstúpiť od zmluvy, avšak na odstúpenie nie je daný zákonný ani zmluvný dôvod, potom takéto odstúpenie nemá voči druhej zmluvnej strane účinky a zmluva naďalej existuje a sú ňou naďalej viazaní aj podieloví spoluvlastníci, hoci si aj želali ju ukončiť. Táto viazanosť je dôsledkom rovnosti všetkých účastníkov občianskoprávných vzťahov (§ 2 ods. 2 OZ). Žiaden účastník tak nesmie druhému jednostranne vnútiť svoju vôľu, ak na to nie sú splnené zákonné alebo zmluvné podmienky. To platí podľa § 493 OZ aj pre vôľu zmeniť, prípadne ukončiť určitý záväzkový vzťah.

29. V nadväznosti na to nie je správna ani argumentácia ustanovením čl. 20 ods. 1 ústavy. Podľa cit. ustanovenia má totiž vlastnícke právo všetkých vlastníkov rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa judikatúry ústavného súdu tak citované ustanovenie zaručuje predovšetkým rovnosť vlastníkov navzájom, a to aj v rámci spoluvlastníctva, kde ústavný súd akceptoval zásadu väčšinového rozhodovania a viazanosti menšiny vlastníkov rozhodnutím väčšiny (nález sp. zn. PL. ÚS 110/2011, č. 2/2013 ZNaU). Z citovaného ustanovenia však nemožno vyvodiť, že by vlastník mohol s odkazom na svoje ústavou chránené vlastnícke právo kedykoľvek ukončiť akúkoľvek zmluvu, ktorá sa týka jeho vlastníctva. Ustanovenie čl. 20 ods. 1 ústavy totiž dovoľuje zákonom vymedziť obsah vlastníckeho práva, vrátane možností jeho dobrovoľného obmedzenia. Takými ustanoveniami sú aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o zmluvách a ich účinkoch, ako aj o záväzkových vzťahoch. Ak vlastník dobrovoľne vlastným prejavom vôle obmedzí svoje vlastníctvo uzavretím zmluvy (napr. nájomnej) s inou osobou, potom čl. 20 ods. 1 ústavy nijako neodporuje, ak takúto zmluvu môže ukončiť len za podmienok, ktoré ustanovuje zákon.

IV.

Záver

30. Hoci teda správny súd naznačené okruhy otázok neriešil celkom správne, nemení to nič na tom, že správne vyriešil otázku, či výpoveď zo 14. apríla 2008 mohol považovať za platnú alebo nie. Toto riešenie bolo potom základom jeho správneho záveru o tom, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je zákonné. Na základe všetkých uvedených úvah tak kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná, a preto ju podľa § 461 SSP rozsudkom (§ 457 ods. 1 SSP) zamietol.

31. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 167, 168 a 169 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keď žalobca vo veci úspech nemal a žalovaný ho síce mal, kasačný súd však nezistil dôvody, aby sa mu nárok na náhradu trov priznal. Podanie vyjadrenia ďalšieho účastníka ku kasačnej sťažnosti nemožno podľa ustálenej judikatúry považovať za splnenie povinnosti, ktorá by opodstatňovala priznanie náhrady trov.

32. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.